ANUNŢURI

• La îndemnul părinţilor noştri, în seara praznuirii Sf. Apostoli, peste 100 de fraţi au mers la **Semlac**, făcând **rugăciune pentru pace şi la vreme de secetă**, la icoana izvorâtoare de mir a Părintelui Arsenie Boca şi apoi la biserica din localitate, alături de preoţii şi credincioşii de acolo. Mărturiile despre minunile săvârşite acolo şi în toate părţile ţării de Părintele Arsenie ne-au întărit în aceste vremuri.

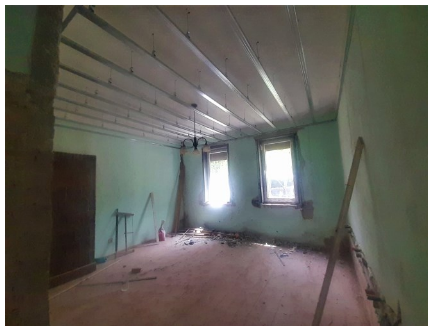

• O săptămână plină de evenimente: 40 de copii de la Şcoala Sf. Nicolae au petrecut o minivacanţă de 4 zile în **tabăra de la Căsoaia**. Copiii au lăsat zgomotul şi tentaţiile oraşului pentru bucuria de a fi împreună şi de a participa la numeroasele activităţi pe care cei 5 coordonatori – dascălii lor - le-au pregătit.

• Duminica trecută, strana fraţilor a fost prezentă la o sărbătoare mare a schitului de maici **Tămand**: **târnosirea Bisericii**. Ei au dat răspunsurile la Liturghia la care au slujit 2 ierarhi: IPS Timotei şi episcopul Siluan de Ungaria.

• Asociaţia Sf. Iosif cel Milostiv înaintează în lucrările de amenajare a spaţiului necesar **cantinei pentru săraci**: s-a finalizat instalaţia sanitară şi montarea uşilor, urmând instalaţia electrică şi tencuirea încăperilor. Mihai Ţepeş, coordonatorul acestei acţiuni, mulţumeşte tuturor celor care sprijină asociaţia în acest proiect de amploare.

• Duminica aceasta primeşte încreştinarea prunca **Elena**, al treilea copil al pr. David-Florin şi al preotesei Daniela de la Crocna. Dăm slavă lui Dumnezeu pentru acest dar!

• Un an s-a scurs de la adormirea lui **Alexandru-Dan** Antoci (cel în scaun cu rotile) şi 4 ani de la trecerea în veşnicie a doamnei **Silvia Roman**. Dumnezeu să-i odihnească!

ŞTIRI

• **Corul psaltic „Sfântul Ioan Damaschin" din Arad** a participat la Festivalul Internaţional de Muzică „Alta Pusteria" din Italia, desfăşurat în perioada 15-19 iunie 2022, fiind singurul cor din România. La festivitatea de încheiere, din cele 73 de coruri, organizatorii şi-au exprimat dorinţa să mai asculte încă o dată 4 coruri, printre care şi corul nostru din Arad. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• În ziua Sf. Ap. Petru şi Pavel, Patriarhul României **a sfinţit aproape 1.300 de Antimise,** care vor fi dăruite parohiilor şi mănăstirilor din Arhiepiscopia Bucureştilor, dar şi unor Reprezentanţe ale Patriarhiei Române din străinătate. (*sursa: basilica.ro)*

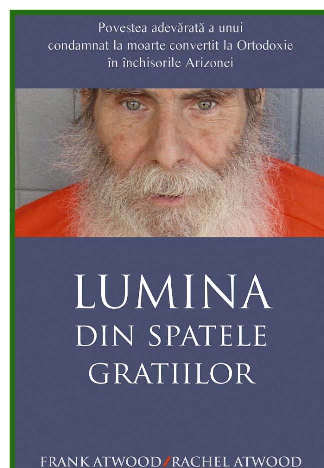
LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Frank Atwood. Rachel Atwood

LUMINA DIN SPATELE GRATIILOR

Povestea adevărată a lui Frank Antony Atwood (părintele Efrem), un condamnat la moarte convertit la Ortodoxie în închisorile Arizonei.

„Cei mai mulţi suntem preocupaţi de propriile nevoi şi interese, neavând nici cea mai mică idee despre menirea noastră originară – aceea de a-L iubi pe Dumnezeu şi a ne uni cu El. Din cauza aceasta, nu avem parte de experienţa unei relaţii de dragoste autentică nici cu ceilalţi. Am căzut într-un individualism în care comuniunea cu Hristos nu există şi nici nu are cum să existe. Aceasta e starea în care m-am regăsit eu, în lanţurile egoismului care-mi ţineau sufletul despărţit de har. Pentru mine, adevărata luptă pentru curăţire a fost o încercare disperată de a mă izbăvi de moartea veşnică."

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 23 (XCI) 3 iulie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

> „Iubirea adevărată este în trei. Doi e o margine, o limitare a iubirii.

Tainica iubire a SFINTEI TREIMI

La baza existenţei noastre este o Existenţă care n-are cauză. Trebuie să fi fost ceva din veşnicie. Nu a putut fi cândva nimic. Or, acest Ceva, care nu are cauză, trebuie să aibă perfecţiune, să aibă în El totul. Acesta este Dumnezeu.

O existenţă perfectă trebuie să aibă în primul iubirea. Deci un Dumnezeu etern, care e izvorul existenţei şi nu a primit existenţă de la altcineva, trebuie să fie nu o persoană, ci o persoană care iubeşte o altă persoană.

Şi care este iubirea mai curată decât aceea între un tată şi un fiu? Astfel că există un Tată şi un Fiu. Un Tată care iubeşte cum niciun tată pământesc nu iubeşte şi un Fiu care răspunde la iubirea Tatălui cum nu răspunde niciun fiu pământesc.

Şi mai este Cineva, un al treilea, Care bucură pe Tatăl când stă alături şi Îl preţuieşte pe Fiul.

- *Uite că mai este cineva! Vezi ce frumos e Fiul Meu?*

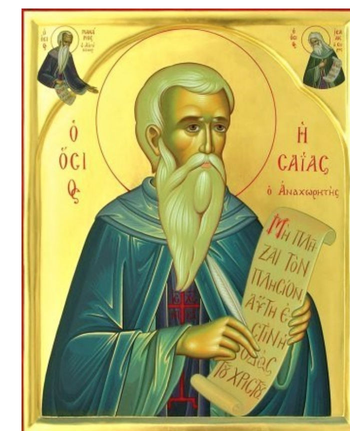
Iar Fiul zice către Duhul:

- *Vezi ce bun e Tatăl Meu?*

Atunci bucuria e şi mai mare.

Sf. ISAIA PUSTNICUL
cel de la Filocalie
(3 iulie sec. IV)

„Dracii se învăluie şi se acoperă pentru o vreme în vicleşugul lor, că doar îşi va lăsa omul slobodă inima, socotind că s-a izbăvit de luptă. Iar dacă se întâmplă aceasta, sar dintr-odată asupra bietului suflet şi îl răpesc ca pe o vrabie. Şi dacă se află mai puternici decât bietul suflet, îl prăvălesc fără milă în păcate mai grele ca cele de la început, pentru care s-a rugat să fie iertat. **Să stăm deci cu frica lui Dumnezeu şi să străjuim inima**, desăvârşind lucrarea noastră. Căci păzind virtuţile, împiedicăm răutatea vrăjmaşilor." (***Filocalia*** 1)

Iubirea adevărată este în trei. Doi e o margine, o limitare a iubirii. Trebuie să fie şi al treilea. La oameni sunt mulţi „al treilea", pentru că suntem mărginiţi. Dar la Dumnezeu nu poate fi decât Unul – al treilea. **Duhul** este Cel care vine ca o Persoană lângă Tatăl şi Se bucură împreună cu El de Fiul. El Îl **luminează pe Fiul, făcându-L mai luminos pentru ca Tatăl să Se bucure şi mai mult de Fiul.** La fel, Duhul Îl face mai luminos pe Tatăl pentru Fiul.

Iar când Tatăl Îl vede pe Fiul luminat de Duhul, nu poate decât să exclame:

- Ce frumos e Fiul Meu! Şi ce bine e să iubeşti pe Fiul! ***De ce să nu mai am nişte fii?***

Dar nu vrea să nască alţi fii din Sine, pentru că L-ar relativiza pe Fiul cel Unul-Născut şi n-ar mai fi dragoste absolută. Şi atunci face fii din nimic, iar în aceasta se arată puterea creatoare a lui Dumnezeu. Face din nimic oameni, alţi fii, ca să-i iubească şi pe ei. Şi îi face după chipul Fiului, ca să iubească şi ei.

Dar pentru că îi face liberi, oamenii aleg să nu iubească şi zic:

- De ce să mă supun altuia?

Atunci ei cad în despărţirea de Tatăl şi Acesta trebuie să-L facă pe Fiul Său om, ca să vină ca Om între oameni, să Se facă frate cu ei şi să-i iubească atât de mult încât să meargă până la moarte pentru ei.

Acesta este sensul vieţii, viaţa viitoare iubind şi fiind iubiţi de Dumnezeu. Iar noi trebuie să luptăm pentru el. **Luptând împotriva patimilor, luptăm pentru sensul vieţii**. Luptând pentru iubirea altora, pentru jertfirea de dragul altora, luptăm pentru sensul vieţii. Iar sensul vieţii e totuna cu sensul Crucii. Viaţa este Iisus Hristos jertfit pe Cruce. Numai El dă sens vieţii.

Pr. Dumitru Stăniloae

Bisericuţă Transilvană

Traian Dorz

Bisericuţă Transilvană,
tu pari un psalm sfios şi sfânt,
uitat de îngeri pe-o sprânceană
mai mult de cer ca de pământ.

Ce sfinţi ţi-au măiestrit fiinţa,
din ce divini stejari şi brazi,
că tu ne-nveşniceşti credinţa
şi dragostea ne-o ţii şi azi!

Ce Soare ţi-a sfinţit aúra
din vârful unghiului divin,
că şi-azi, lumina şi căldura,
întregi în noi, din El ne vin!

Ce taină-i orişice icoană,
ce jertfă-i orişicare dor,
că-n orice zid, când
plânge-o Ană,
moare-un Manole-
ntr-un izvor!

Ai numai lacrimi şi
iubire
la orice-ncheieturi
de trunchi;
spre sfânta ta alcătuire
nu pot să vin, numa-n genunchi.

...Bisericuţă Transilvană,
azi pari un grai tăcut şi frânt,
a-nştiinţare şi-a dojană
că noi uităm un legământ...

Gânduri de mulţumire la ceas aniversar

Nu am mai participat niciodată până acum la majoratul unei biserici... Ideea de a rememora în imagini foto, precedată de Sfânta Liturghie şi urmată de o agapă frăţească mi-a plăcut foarte mult. Sunt relativ de puţin timp la Bisericuţă; nu am prins începuturile ei, dar, după cum nimic nu este întâmplător, am venit aici împreună cu familia, atunci când Bisericuţa abia împlinise „cei 7 ani de acasă".

În viaţa de zi cu zi, în viaţa lumească, oamenii se ajută între ei, se trimit unii la alţii pentru diferite nevoi... Oare şi la sfinţi în relaţie cu oamenii nu este tot la fel? Vreau să cred, şi am certitudinea că „Sfânta Ecaterina" de la Paraclisul Facultăţii de Teologie „Justinian Patriarhul", la care am fost timp de 15 ani, ne-a trimis la „Sfântul Mina" de la Paraclisul Facultăţii de Teologie „Ilarion Felea". Sfânta Ecaterina ne-a trimis la Sfântul Mina... nu-i aşa că e minunat? De la început şi până azi, 11 ani... De 11 ani Bisericuţa a crescut frumos şi pe dinlăuntru şi pe dinafară, la propriu şi la figurat...

La ceas aniversar, îi urez Bisericuţei mulţi ani binecuvântaţi, pentru mântuirea tuturor celor care au fost, sunt şi vor fi în sânul ei şi ÎI MULŢUMESC că ne-a primit în obşte şi ne-a acceptat în comunitate...

Hristos a Înviat!

L.C.

Alimentaţia raţională (1)

Hrana este doar mijlocitoarea vieţii. Păcatul originar a însemnat a mânca fără a vedea în hrană pe Dătătorul ei. Ispita diavolului chiar aşa era: *„Mâncaţi, că veţi fi ca şi Dumnezeu."* Răspunsul Mântuitorului: *„Nu numai cu pâine trăieşte omul..."*, subliniază că cel care consideră viaţa dependentă de pâine (hrană) nu face altceva decât afirmă că prin aceasta e dependent de moarte, pentru că **dependenţa de pâine e tot una cu dependenţa de moarte**.

Există legături bine cunoscute între rugăciune şi starea stomacului, între smerenie şi starea stomacului, între desfrâu si starea stomacului. Astfel un stomac plin de mâncare face poticnire pentru virtuţi, neputinţă pentru rugăciune, îndemn spre lenevire, etc. Viaţa a dovedit că uneori, postul a vindecat organismul de multe boli. Ce se ştie sigur e că **trândăvia** şi nu postul **e teren pentru boală**, la fel **şi lăcomia**. Bolile care au punctul de pornire în astfel de cauze se pot vindeca prin post, muncă şi rugăciune.

Sfinţii Părinţi erau plini de înţelepciune şi de cumpătare. Unul din Părinţi zicea: *„De îţi va zice ţie gândul să faci multe bucate la praznic, să nu-l asculţi pentru că necreştineşte prăznuiţi, căci aceia aşa gătesc."*

Desigur că ar fi foarte mulţi care ar reclama acest mod de hrănire ca sinucigaş, neexitând aportul necesar de vitamine, compuşi organici de natură animală, săruri, etc.

Este cunoscut faptul că monahii din Egipt întrebuinţau pâine uscată, care se pregăteşte pentru un an întreg, iar folosirea pâinii proaspete era considerat un ospăţ. **Compoziţia bobului de grâu** este următoarea: 15% proteine, 1,2-2% grăsimi, 75% glucide, 1,5-2,3% substanţe minerale. Grâul conţine toţi aminoacizii esenţiali consideraţi indispensabili vieţii. La fel se găsesc proteine, glutenul ca proteină ce se găseşte numai aici şi o mulţime de minerale: calciu, magneziu, sodiu, potasiu, clor, sulf, siliciu, zinc, cobalt, cupru, iod, arsenic. De asemenea, Părinţii foloseau fructe şi verdeţuri care la rândul lor sunt bogate în glucoză, zaharuri şi săruri; miere de albină care conţine pe lângă apă, glucide ca: glucoză, fructoză, pentoză, zaharoză, etc, enzime şi catalizatori biologici care iau naştere numai în celule vii.

Dacă ar fi să caracterizăm hrana celor din pustiu am putea folosi sintagma de **alimentaţie raţională**. Sunt cunoscute de medicină efectele benefice ale postului stabilindu-se chiar că: *„de obicei, pătimesc de cancer cei care nu postesc niciodată"*. Cancerul însă nu are leac şi apare fără alte explicaţii „decât ca o frână pedepsitoare a desfrânării stomacului".

Sfântul Grigorie de Nyssa arată că: *„pofta de mâncăruri şi băutură, care duce la* ***îmbuibare, naşte în trup rele*** *pe care voiţa noastră nu le mai poate stăpâni, căci mai ales săturarea îl face pe om rob patimilor ruşinoase. Dacă vrem ca trupul să ne rămână liniştit şi netulburat de mişcările pătimaşe pe care le aduce umplerea pântecelui, trebuie să veghem ca nu dorinţa de plăcere, ci nevoia trupului să fie măsura purtării noastre cumpătate"*.

Mărturisitorii

Învață-mă, o, Doamne

O, Doamne-Dumnezeule Preasfânt,
De m-aș târî ca șerpii pe pământ
O mie de ani pe sub stele,
N-aș ispăși păcatele mele...

Învață-mă, o, Doamne: cum să fac,
În haina milei Tale să mă îmbrac,
Că nu cunosc osânde-atât de grele,
Să ispășesc păcatele mele!

Nu pot decât atât: să plâng mereu
Și-ngenunchind pământul ce sânt eu,
O, Doamne milostive, sfânt și mare,
La slava Ta să cer mereu: iertare!

Vasile Militaru

Vasile Militaru

- portret de sfânt -

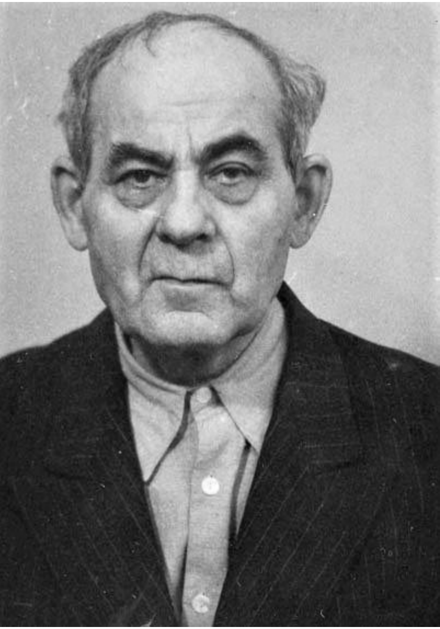
Din păcate, așa cum se întâmplă cu mulți români adevărați, marele poet Vasile Militaru nu este cunoscut așa cum merită pentru talentul și iubirea lui de țară. Cauzele se știu. Ce nu se știe însă este că în vremurile lui bune Vasile Militaru era un poet prolific, des publicat și adorat de cititorii săi: **nu era serbare școlară, în țară, fără versuri de Mihai Eminescu și Vasile Militaru.**

Primea din țară zeci de scrisori de mulțumire și admirație de la cititorii săi fideli care-i memorau multe versuri sublime. Fabulele lui erau originale și scrise în stil creștinesc și pe înțeles. Japonezii îl socotesc unui din cei mai mari fabuliști ai lumii.

A publicat peste douăzeci de volume de poezii patriotice și religioase, fabule (trei volume în ediții repetate) și basme versificate, iar postum îi apare capodopera „Divina Zidire”.

În anul 1933 volumul său „Psaltirea în versuri” a fost premiat de Academia Română.

Arestat la 8 ianuarie 1959, la vârsta de 73 de ani, și condamnat la 20 plus 12 ani, cu executarea celei mai mari dintre pedepse, respectiv cea de 20 de ani, poetul avea să moară în urma torturile torționarilor bolșevici anticreștini exact peste 7 luni de la încarcerare, pe 8 iulie 1959. Vasile Militaru mai fusese arestat și reținut în două rânduri, în 1951, pentru sprijinirea “bandelor” din munți și a “organizației subversive” Mișcarea Tineretului Regalist, fiind eliberat din lipsă de probe în 1952.

„Din ocnă, Draga Mea, îți scriu iar,

De ziua Ta gătind cuvinte,

Nu-ți pot trimite azi în dar,

Decât o lacrimă fierbinte!“

(Ultima scrisoare trimisă de Vasile Militaru soției sale, Ecaterina (Telly) Barbu.)

Un coleg de celulă aduce mărturia adormirii sale:

„Singur în camera-celulă, o jilavă făptură de om deținut, era căzut din pat cu fața în jos. Gardianul tiran ni s-a adresat cu ura care îl caracteriza și pentru care era desigur apreciat.

– Banditul ăsta trage să moară, ridicați-l în pat mai repede.

L-am întors cu fața în sus pe muribund și l-am așezat în pat. Acest om era Vasile Militaru. Cu ochii dați peste cap și cu fața brăzdată de chinurile morții. Nimic nu mai era viu în el, doar ochii, parcă năluci nepământene, vegheau așteptând de undeva o mână de ajutor care nu mai venea. Am trecut la picioare făcând semn preotului să treacă la cap. Din privire și din mișcarea buzelor (gardianul stătea în ușă) m-am înțeles cu preotul să-i spună rugăciunea din urmă, pentru dezlegare. Când preotul a început prin mișcarea buzelor să-i facă rugăciunea de dezlegare, pleoapele muribundului s-au deschis, apoi iarăși s-au închis și, parcă mulțumit, s-a înseninat la față și și-a dat duhul. Așa i-a fost dat, să nu aibă o lumânare aprinsă la căpătâi în acele ultime clipe ale vieții, el care se risipise în atâtea generații. Ne-am dat seama cât de profundă a fost credința în Dumnezeu a poetului, care **și-a acceptat moartea ca pe o împărtășanie**.”

După 7 ani de la îngroparea sa sub mărul de la Ocnele Mari (în urma exterminării lui – bătut câinește la Securitatea din Pitești și dus la Ocnele Mari ca să nu moară la securitate) **a fost găsit neputrezit și frumos mirositor**, o comisie bisericească verificând acest îmbucurător adevăr.

Chipuri luminoase

Dimitrie și Eva Saulidis

-

Frumusețea familiei creștine

O pereche aleasă și virtuoasă au fost Dimitrie Saulidis și soția sa Eva, originari din Trapezunda Pontului (Asia Mică). Eva s-a născut în Rusia, în anul 1900, într-o familie numeroasă, care păstra tradiția ortodoxă și care avea evlavie față de cele dumnezeiești. După moartea mamei sale, toate treburile casei au rămas în grija Evei. Când avea treisprezece ani, a venit în satul lor un tânăr sărac, Dimitrie Saulidis, care era meșter bun. Tatăl Evei a prețuit mult bunul caracter și cinstea sa și l-a făcut ginerele lui.

În timpul războiului ruso-turc, s-au hotărât să se mute în Grecia. Eva și soțul său s-au așezat în Veria și munceau din greu, ca să câștige cele necesare traiului și să-și hrănească pruncii.

Din Pont aduseseră cu ei o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Într-o zi, cineva din casă s-a mâniat și a pus icoana în dulap. În casă se afla fiica ei, Vera, care era mică. Vera a auzit niște lovituri, a văzut dulapul clătinându-se și farfuriile căzând din el și a auzit glasul Maicii Domnului spunând:

– Scoate-mă de aici!

Din pricina fricii, Vera a rămas mută. Când s-au întors ceilalți și au găsit-o fără grai pe cea mică, nu știau ce să facă. Tatăl ei, Dimitrie, a vorbit cu episcopul și acela i-a spus să facă Paraclisul Maicii Domnului timp de patruzeci de zile. În a patruzecea zi, Vera a vorbit.

Dimitrie, soțul ei, avea un caracter diferit și ajunsese la o măsură duhovnicească mai înaltă. Câștiga mulți bani, însă seara se întorcea acasă cu mâinile goale. Era plătit foarte bine, dar niciodată nu s-a îmbogățit, din pricina multelor milostenii pe care le făcea. Eva se plângea că buzunarele lui sunt găurite. Dădea milostenie tuturor celor care îi cereau și oriunde auzea că este nevoie. Mergea noaptea la familiile care aveau datorii, lăsa bani înaintea ușii lor și pleca fără să fie observat. Ajuta mult și bisericile, totdeauna pe ascuns. Dimitrie era foarte evlavios și iubea rugăciunea. Eva mărturisea:

– Seara, când se întorcea acasă, pe când ceilalți dormeau, el mergea la iconostas și vorbea cu icoanele. La miezul nopții se trezea și se ruga. Dimineață iarăși se ruga, înaintea de a merge la lucru.

Dimitrie a adormit în pace în anul 1938, la vârstă de patruzeci și trei de ani, fiind pregătit și cu conștiința curată. După câțiva ani, când s-a făcut deshumarea, osemintele sale aveau culoarea cerii curate și răspândeau mireasmă, mai ales mâna sa dreaptă.

De atunci, viața Evei a devenit foarte grea. A rămas văduvă cu patru copii la vârsta de treizeci și opt de ani, însă s-a luptat și a biruit toate greutățile. Nu a vrut să se recăsătorească, ci s-a dedicat educației copiilor. În timpul ocupației germane a murit una din fiicele sale.

Apoi fiul ei, Gheorghe s-a îmbolnăvit de cancer la plămâni și a murit. Eva n-a spus nimic. A răbdat fără cârtire, așa cum se învățase. Însă de atunci nu și-a mai dorit să trăiască, pentru a nu mai vedea și moartea altor copii ai săi. Avea o purtare smerită față de toți. Când o vizita nepotul ei, stătea la picioarele lui și îl sfătuia. Sfaturile sale practice i-au devenit îndreptar de viață și l-au ajutat mult. Aceste sfaturi erau rezultatul experienței și al pătimirilor ei și aveau o mare profunzime duhovnicească. Bătrâna spunea:

- Chiar dacă ai avea apă cât marea, să nu faci risipă.

- Va veni o zi când veți aduna fărâmiturile de pe masă și nu vă vor fi de ajuns ca să vă saturați! (De aceea sfătuia ca, atunci când mâncăm, să ștergem farfuria cu pâine.) *Doamne Iisuse Hristoase al meu, pentru numele Tău, să nu trăiesc să văd această zi! Nici voi să nu vedeți această zi!,* le spunea nepoților săi.

- Totdeauna să aveți puse deoparte un vas cu sare, unul cu ulei și un sac de făină!

- Nu pune multă mâncare în farfurie, ca să nu o arunci! Mănâncă puțin și, dacă îți este încă foame, mai pune-ți mâncare!

A adormit în liniște și pace în anul 1988, fără să necăjească pe nimeni. Dumnezeu, după dreptatea Sa, să-i dăruiască cununa răbdării, pentru cât a suferit în viața sa! Amin.

I.G.

Vestimentația creștină
ÎN LUMEA DE AZI (1)

Preot Ștefan

Vestimentația este o problemă, căci ne dogorește soarele și ne întrebăm cum să dăm pielea jos de pe noi... Aceasta nu este o apologie că ar trebui să începem să ne îmbrăcăm precum străbunii noștri. Dar, ca preot, am o liniște: că mă îmbrac așa cum s-au îmbrăcat preoții dinaintea mea. Pe când, ca mirean, nu aveam această liniște. Însă noi, preoții, trebuie să luăm lucrurile ca atare, să nu ne gândim că ar trebui să ne dăm jos reverenda, pentru că e prea cald.

Haina creștină, deși acceptată de mulți dintre noi, ajunge la un moment dat să ne cam „strângă”. Până nu înțelegem rostul pentru care ținem postul, acesta ni se va părea foarte greu. Dar când aflăm acest rost, nu ni se mai pare greu deloc. Dacă ținem postul din dragoste pentru Dumnezeu, pentru copii, pentru aproapele, postul nu ni se va mai părea greu. **Dacă găsim rostul pentru care să ne îmbrăcăm creștinește, vom putea face aceasta.** Iar dacă nu, totul este foarte chinuitor, iar la un moment de încercare vom reveni la chipul păgân, necuviincios.

Suntem anacronici dacă ne îmbrăcăm creștinește? Căci vom fi numiți fanatici și în multe alte feluri de semenii noștri, care, văzându-ne, vor clătina din cap și ne vor fluiera, cum zice proorocul Ieremia. Iar aceasta nu este un lucru ușor; înseamnă **a te pune în răspăr cu lumea**, care se va uita urât. Oare are vreo importanță vestimentația în drumul mântuirii? Trăim vremuri în care se spune că nu contează forma.

Să ne gândim că mii de ani, străbunii noștri s-au îmbrăcat la fel, generație după generație. Iar de la o vreme, am început să ne îmbrăcăm cum ne învață alții, să iubim cum ne învață alții, să mâncăm cum ne învață alții. Însă această schimbare de haine, de mâncare etc. aduce cu sine și schimbarea sufletelor, vederilor, iubirii, credinței.

Și pentru că am spus despre reverenda preoților, este foarte posibil să vină vremea în care oamenii să nu mai rabde să vadă preoți îmbrăcați în reverendă, pentru că aceasta le va aminti de păcatele în care trăiesc. Deși ei vor motiva că îi cunosc pe preoți, că de fapt sub reverendă stau cei mai mari hoți, ca atare reverenda este doar o formă de ascundere. Dar,

de fapt nu persoana preotului, ci reverenda și ce semnifică ea îi deranjează și provoacă o stare de împotrivire în sufletele acelor oameni, încât nu vor mai răbda. Și atunci vor vrea să dea legi prin care să nu mai fie „violentați” de vederea reverendelor și se vor folosi de drepturile omului ca să nu mai vadă pe străzi preoți în reverendă.

Din același motiv societatea de azi nu acceptă nici vestimentația creștină, mai ales a femeilor. Și multe dintre elevele, studentele și femeile creștine au de suferit pentru că se îmbracă în răspăr cu lumea de azi. **O astfel de vestimentație nu convine pentru că aduce aminte de Hristos.**

Este cu putință să ne purtăm creștinește azi? Da, dar **presupune o jertfă** pe care trebuie să ne-o asumăm.

La Epifanie, marele arhiepiscop al Atenei, a venit o femeie cu mâinile goale și cu decolteu. Azi nici măcar nu ar fi o problemă... Atunci ierarhul i-a zis că nu se poate să umble așa, iar ea tot argumenta că e prea cald (iar la Atena este foarte cald, era și atunci). Auzind aceasta, arhiepiscopul a ieșit puțin și s-a întors cu o fotografie a Adunării femeilor ortodoxe elene din 1910. Aceasta avusese loc în luna iulie, dar femeile din imagine erau toate cu rochii lungi până la glezne, încheiate până la gât și cu mâneci lungi. Și atunci a întrebat-o: *Vezi, ele au putut. Tu cum de nu poți?* Femeia i-a răspuns: *Ei, acelea erau alte vremuri*. Ce vremuri? De ce atunci se putea și acum nu? Cum adică, atunci a fost valabil, iar acum nu?

Aceste argumente sunt înșelătoare, dar mulți le iau de bune. Noi trăim o mare schizofrenie. Cum e cu putință ca mii de ani lumea să meargă în același fel, iar din secolul XX lucrurile să fie diferite? Aici este o schismă, o rupere, o schizofrenie. În viața lumii are loc o frângere în secolul XX, care se vede și în vestimentație.

Fratele Daniel Roman (soțul dnei Silvia Roman) - să-l odihnească Dumnezeu cu drepții - a făcut 12 ani de închisoare, din 1948 până în 1963 (cu câteva întreruperi). În tot acest timp a stat izolat de lumea de afară. Când i-au dat drumul din închisoarea de la Aiud, în 1963, s-a dus singur spre gară. Și când a ajuns acolo, mărturisește că a înțepenit: pe peron era o femeie tunsă scurt și cu pantaloni. Și fratele Daniel a zis: *Doamne ferește! Cum se poate așa ceva?* În orașele mari se mai văzuseră și înainte, dar nu la țară sau în orășele precum Aiudul. Și atunci și-a dat seama că **se întâmplase ceva cu lumea**. Oamenii își permiteau ceea ce niciodată înainte nu și-ar fi permis. Ce schimbare avusese loc în viața lumii în 12 ani! Ce mutație extraordinară!

Cuvinte de întărire

Cu răbdare așteaptă-Ți Stăpânul

Sf. Nicolae Velimirovici

Oamenii nu-mi pot face nici un rău, atâta vreme cât nu am răni.

Am văzut două peșteri, una dintre ele având ecou, iar cealaltă nu.

Și mulți copii curioși o vizitau pe cea dintâi tocmai pentru a-și auzi ecoul strigătelor lor.

Dar din cealaltă peșteră vizitatorii se întorceau degrabă, fiindcă ea nu le oferea nici un ecou.

Dacă sufletul meu e rănit, orice rău lumesc va răsuna într-însul.

Iar oamenii vor râde de mine și se vor îmbulzi din ce în ce mai mult cu strigătele lor.

Dar, cu adevărat, oamenii grăitori de rău nu mă vor vătăma, dacă limba mea a uitat cum să grăiască răul.

Nici răutatea din afară nu mă va întrista, dacă nu există nici o răutate în inima mea ca să răsune ca o tobă din piele de capră.

Nici nu voi putea răspunde la mânie cu mânie, dacă vizuina urii din mine a fost părăsită și nu e nimic care s-o stârnească.

Nici patimile omenești nu mă vor ațâța, dacă patimile din mine au fost transformate în cenușă.

Nici necredincioșia prietenilor nu mă va întrista, dacă am hotărât să Te am pe Tine drept prieten al meu.

Nici nedreptatea lumii nu poate să mă zdrobească, dacă nedreptatea a fost alungată din gândurile mele.

Nici duhurile înșelătoare ale plăcerilor lumești, cinstea și puterea nu mă ademenesc, dacă sufletul meu este ca o mireasă neprihănită care primește doar pe Duhul Cel Sfânt și tânjește doar după El.

Oamenii nu pot împinge pe nimeni în iad, dacă nu cumva acea persoană se împinge singură, nici nu pot oamenii să ridice pe cineva pe umerii lor până la tronul lui Dumnezeu, dacă persoana aceea se înalță singură.

Dacă sufletul meu nu are ferestre deschise, nici o picătură de noroi nu poate fi aruncată într-însul.

Fie ca întreaga natură să se ridice împotriva mea; ea nu-mi poate face nimic în afara unui singur lucru – să devină mormântul trupului meu mai repede.

Fiecare recoltă lumească e acoperită cu îngrășăminte, astfel încât ea să poată încolți cât mai curând cu putință și să crească mai bine.

Dacă sufletul meu, vai, ar fi să-și piardă fecioria și să primească sământa acestei lumi întru sine, atunci el ar trebui să accepte și îngrășământul pe care lumea îl aruncă în țarina sa.

Dar eu Te chem zi și noapte: vino și Te sălășluiește în sufletul meu și închide toate acele locuri pe unde pot intra vrăjmașii mei.

Fă cămară sufletului meu tăcută și goală, astfel ca nimeni din lume să nu voiască a intra într-însa.

O, suflete al meu, singura mea preocupare, fii de strajă și învață să distingi glasurile care ajung la urechile tale.

Și de îndată ce tu îi auzi glasul Domnului Tău, lasă-ți deoparte tăcerea și grăiește cu toată puterea ta.

O, suflete al meu, cămară a veșniciei, să nu le îngădui niciodată tâlharilor vremelnici să intre în tine și să-și aprindă focul acolo.

Rămâi liniștit când ei strigă la tine.

Stai cuminte când ei te asurzesc.

Și cu răbdare așteaptă-Ți Stăpânul.

Fiindcă El va veni cu adevărat.